

הקדמה

מעשה ידוע בגביר אחד שאירח בחור ישיבה בביתו בשבת קודש, ובאמצע הסעודה קם ואמר לו "שמעתי עליך שאתה פיקח, אולי יהיה בידך להשיב על קושיה אשר כבר שלושים שנה עמדי ואני שואל אותה לכל ופותר אין אותה לי. התלמיד הסכים. "ובכן" אמר הגביר ב"במה מדליקין" המשנה מונה את השמנים שאין להדליק בהם נר שבת, "לא בלכש ולא באליה ולא בחלב-נחום" ושאילתי היא מה חטא ומה פשע אותו נחום שאין מדליקים בחלב שלו לדורי דורות ... מיד הבין הבחור את טעותו של הגביר והסביר לו בטוב טעם ודעת שהוא לא שם את הנקודה במקום הנכון. שיש לומר "ולא בחלב" - נקודה - "נחום המדי אומר וכו'". אלא שאז קם הגביר בחמתו ואמר לו בשצף קצף, בודאי אין לך תירוץ טוב ולכן אתה מנסה לעוות ולסלף את הכתובים!! זה לי שלושים שנה שאני קורא "לא בחלב-נחום" ואתה רוצה לומר לי שאני לא קורא נכון? בשבת שלאחר מכן, שאל הגביר שוב את אותה שאלה עתיקת הימים לתלמיד חכם אחר. "הו, שאלה גדולה שאלת" ענה הת"ח "ותשובתה בפרשת בשלח - ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם! אתה רואה? נחום לא רצה לצאת ממצרים יחד עם ישראל ולכן גזרו על החלב שלו לדורי דורות..." מוסר השכל שצריך ללמוד מהמעשה המבדח הזה הוא שאתה הקורא הנעים אולי כבר רגיל עשרות בשנים לקרוא עם השגיאות שלך בתפילה ובק"ש, וגם כשבא מישהו ומתקן אותך אתה מסרב לזוז מהרגליך. למה להישאר עוד עשרות שנים נוספות עם אותו הטעויות? למה לא להתקדם? וכבר אמרו חכמים שכל הקורא ק"ש ומדקדק באותיותיה לקרוא מילה במילה ומתאמץ לעשות כן נגד הטבע שלו ונגד ההרגל מקטנות לקרוא ק"ש במהירות הבזק, הרי שכרו שמצננים לו גיהנם ומי לא יחפוץ בכך? וזאת לדעת שאין הדבר קשה כלל, שלאחר שבועיים שלוש שהאדם יאמר ק"ש, תפילה וברכות מילה במילה כבר יהיה לו קשה לחזור להרגלו הקודם.

